

Prædiken til Mariæ bebudelses dag

Luk. 1, 26-38

Verdens vise, jordens bolde
vel vor hytte vil forsmå,
men den største vil dog holde
nadver i den ringe vrå.
Tidlig han sig myg har krummet
barneglad i moderskød,
han som lå i krybberummet,
bryde vil i hytten brød. Amen!

”Nå. Hej. Hvordan går det?” Sådan lyder det helt rutinemæssigt, når vi tilfældigt møder en bekendt. På fortovet. I en forretning. På biblioteket. Hvor vi nu færdes og sådan løber på hinanden. Og svaret er næsten lige så formularagtigt. Det går fint. Du ved. Stille og roligt. Det er det, vi gerne vil. At det skal gå stille og roligt, fordi vi på den måde også udtrykker, at vi har styr på vores liv. Det går som planlagt. Stille og roligt, som det nu skal være. Men denne længsel efter kontrol er kun den ene del af vores daglige virkelighed. Det vi vil med vores liv. For modsætningen findes også. Trangen til at prøve grænser af. Ønsket om opbrud og om at prøve noget nyt. På arbejdet. I fritiden. Hjemme. På rejser. Der er gået mode i at prøve grænser af. Men det skal være under kontrol. Et paradoks? Måske. Men lad os se

hvordan.

Det afgørende er, at vi selv vil bestemme. Vi vil selv bestemme, hvilke grænser vi vil prøve af. Hvornår det skal ske og hvordan. Vi vil selv sætte rammen for det grænseoverskridende, for det må ikke bringe den stille og rolige dagligdag i fare. Det er det, vi kommer fra, og det er det, vi vil vende tilbage til, når vi har været på udflugt i grænselandet.

Det handler altså om kontrol, og derfor er vi blevet meget dårlige til at rumme og acceptere det, der kommer til os udefra og konfronterer os med en grænse, vi ikke selv har opsøgt. Vi er blevet dårlige til at anerkende, at vi ikke selv sætter vilkårene for vores liv, fordi medicin og teknologi er så vidt fremskredne, som vi ved, de er. Sygdom, ulykke og død kan kaste os ud i eksistentielle kriser, og det fylder psykologernes konsultationer, fordi vi har det så svært med at støde mod en grænse, vi ikke selv har valgt at udfordre. Forskelligt fra person til person. Selvfølgelig. Men en uomgængelig kendsgerning.

Men trangen til kontrol kan også blokere for det, der vil sprænge vores grænser i den afgørende forstand, at det udvider vores liv og gør det langt større og rigere, end vi kunne

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

forestille os eller bare turde drømme om. Vi er altså langt på den anden side lottogevinsten, for den åbner bare for mere af det, vi allerede har og for adgang til det, vi i dag sagtens kan formulere drømme om. Det der på denne vis sprænger vores livs ramme kan i øjeblikket være både negativt og positivt, men det vil forandre alt. Være et vendepunkt. En skæbnebegivenhed, der ændrer vores livsbane.

Vi taler altså her om en begivenhed, der kommer til os udefra, og som efterlader os med 2 muligheder. Tro eller fortvivelse. Modtager vi i tro, styrkes vi i vores liv. Modtager vi i fortvivelse, går vores liv i stå. Det er sådan en begivenhed, der overgår Maria i dagens evangelietekst. Havde vi mødt hende dagen før og spurgt, hvordan det gik, ville hun have svaret, at det gik fint. Stille og roligt.

Nå, ja, hun var godt nok forlovet med tømmeren Josef og skulle snart giftes med ham. Men det var der nu ikke noget grænsesprængende ved. Derved skulle hun bare gå ind i rækken, hvor hendes mor og mormor ogoldemor var. Alle hendes folks kvinder havde levet det samme liv. Stille og roligt i slægternes kæde og folkets historie. Og mere ved vi ikke om Maria.

Vi får ikke det mindste at vide om, hvorfor det er netop hende, der er udvalgt. Hun er en ganske almindelig ung kvinde. Hun bor i en lille by uden særlig betydning. Vi har ingen grund til at tro, at hun skulle være særlig from og gudhengiven, så dette kunne være en belønning. Vi kan ikke tro andet, end at det er derfor, hun bliver udvalgt. For di hun er så almindelig.

Og da det sker, at englen taler til hende, som vi hører, kunne hun lige så vel have reageret i afvisning og fortvivelse. Hvordan skulle hun få sine omgivelser til at tro på den historie? Hendes familie. Hendes forlovede. Byens kvinder, der nok skulle vide at snakke ved brønden udenfor byen. Det kan godt være, at hun er den benådede blandt kvinder, men de andre kvinders dom vil være hård. Der var nok at fortvivle over for en ung kvinde, der pludselig og uden varsel blev trukket ud af slægtens kæde og folkets historie for at være noget ganske særligt. Men hun greb begivenheden med tro. ”Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord”. Og hendes liv var med et slag forandret. Evigheden var trådt ind i hendes liv, der nu med et fik et uanet perspektiv og en betydning langt ud over den lille provinsbys almindelighed. Så også der slår evigheden ned. Det havde hun aldrig troet.

Sådan er det med troen i vores menneskeliv. Den kommer til os i et glimt, i et øjeblik. Den lader sig ikke kommandere med og knapt nok holde fast. Og tro kan ikke bygges op. Selv ikke den der allermost ønsker det kan bygge sin tro op på bibellæsning, gudstjenester, sang og bøn og gode gerninger. Mother Theresa er et godt billede på det. Hun levede åbenbart for alle i tjeneste for Gud men kunne ifølge sine efterladte papirer ikke selv finde fred i en tro. Skræmmende og trøsterigt på samme tid. For når hun måtte leve på tvivlens og fortvivlelsens vilkår og opleve sin tro svinde, så kan vi også gøre det.

Nej, tro kan ikke bygges op men kommer som en gave, der lader os gribe livet og gribes af det med taknemmelighed og glæde. Den kommer til os, når vi oplever det, der med et gammelt ord er til at blive et troende menneske af. Og det hvad enten det er en rigdom så stor, at alle grænser sprænges. Mødet med kærligheden. Tilgivelsen. Livet. Eller det er en angst så stor, en frygt så formørkende, at vi ved, at kun troen står imellem os og vanviddet eller døden. Da kan troen komme til os som et lys i mørket. Et lys, der viser vej og bringer håb. Det er det lys, der på denne dag tændes i Marias liv. Det barn hun skal bære og føde er ham, der bringer håb og er evigheds nedslag i vores menneskeliv.

Han kom til verden for at være hos os, når livet går stille og roligt for os. Når vi selv prøver grænser af, og når vores grænser bliver prøvet af. Og måske endda sprængt. For i al vort livs omskiftelighed vil han være hos os med håb og troen på, at også vi jordbundne, dødsmerkede menneskebørn har del i evigheden ved ham, så vi kan leve i tro, håb og kærlighed og sige ham vort lov og tak og evig ære være dig, vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen!

Jens Rønn Sørensen

Paarup, Fyn

Salmer:

71, 448, 449, 69, 352, 72, 754